

РЕШЕНИЕ

№ 93

гр. Бургас, 12.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: **МАРТИН Р. БАЕВ**

при участието на секретаря **К* АЛЪ. ВЛАДИМИРОВА**
като разгледа докладваното от **МАРТИН Р. БАЕВ** Административно
наказателно дело № 20242120200038 по описа за 2024 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН, образувано въз основа на жалба от С. Й. Н. с ЕГН: *****, с посочен съдебен адрес: *, против Наказателно постановление № 21-0769-005410/20.12.2021 г., издадено от Началник група в Сектор „ПП“ към ОДМВР-Бургас, с което за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДвП, на жалбоподателя са наложени административни наказания „Глоба“ в размер на 200 лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца.

С жалбата се моли за отмяна на атакуваното наказателно постановление. Заявява се, че жалбоподателят не е бил уведомяван за прекратена регистрация на автомобила. Допълва се, че той е имал всички необходими документи и е бил с поставени регистрационни табели. Позовава се на съдебна практика.

В откритото съдебно заседание, в което приключи разглеждането на делото, жалбоподателят не се явява. Видно от приложената по делото призовка – той е търсен на посочения от самия него в жалбата адрес, но не е бил намерен. При това положение съдът разглежда делото в негово отсъствие на основание чл. 61, ал. 4 ЗАНН.

Административнонаказващият орган - Началник група в Сектор „ПП“ към ОДМВР – Бургас се представлява от юрисконсулт *, която оспорва жалбата и моли за потвърждаване на НП изцяло.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на четиринадесетдневния срок за

обжалване по чл. 59, ал. 2 ЗАНН. Това е така, доколкото въпреки дадените указания на съда с разпореждането за насрочване – АНО, който носи доказателствената тежест за установяване на този факт, не е приложил никакви доказателства, от които да става ясно кога НП е било връчено на жалбоподателя. При това положение съдът е длъжен да приеме, че подадената на 18.12.2023 г. жалба е в срок. Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че се явява **процесуално допустима**. Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**, като съдът, след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол, намира за установено следното:

На 12.09.2021 г., около 23.30 часа жалбоподателят управлявал автомобил „Фиат Пунто” с рег. № * в гр. Бургас по ул. „Транспортна“ до магазин „Кауфланд“. Въпросният автомобил бил закупен от Н. на 11.05.2021 г., като сделката по придобиването била оформена в надлежна писмена форма с нотариална заверка, изповядана от нотариус с рег. № 449 и информация за същата била подадена по електронен път в КАТ. Въпреки задължението за пререгистрацията в едномесечен срок (т.е. до 11.06.2021 г.) новият собственик не изпълнил законовите си задължения и не заявил в КАТ промяната в собствеността. Не сторил това и в двумесечен срок от придобиването (т.е. до 11.07.2021 г.), поради което и на 13.07.2021 г. регистрацията на лекия автомобил била прекратена служебно по реда на чл. 143, ал. 15 ЗДвП.

На горепосочената дата и място, лекият автомобил бил спрян за проверка от полицейски патрул, в състава на който влизал и младши контролър – св. Х. Х.. След направена справка с техническо средство и в дежурната част, служителите установили , че регистрацията на лекия автомобил е била служебно прекратена на 13.07.2021 г.

За констатираното Х. Х. съставил АУАН с бл. № 232466, в който посочил горните факти, квалифицирайки ги като нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП. Актът бил предявен на водача, който го подписал и получил препис от него, като в графата за възражения посочил, че действително е закупил автомобила на 11.05.2021 г., но не е имал средства, за да извърши пререгистрацията и за това не го е сторил. В законоустановения срок по чл. 44, ал. 1 ЗАНН други възражения не били депозиращи.

Материалите по преписката били докладвани и в БРП, като с постановление от 10.12.2021 г. прокурор от РП-Бургас, преценил, че извършеното от Н. не покрива признаците на престъпление по НК и отказал да образува ДП.

На 20.12.2021 г. въз основа на АУАН и становището на РП-Бургас било издадено и атакуваното НП, в което била пресъздадена фактичката обстановка, изложена в акта. Административнонаказващият орган също счел, че горните факти нарушават разпоредбата на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, поради което и на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДвП, наложил на жалбоподателя наказание „Глоба” в размер на 200 лева и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 6 месеца.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по

делото материали по АНП, както и гласните и писмени доказателства, събрани в хода на съдебното производство, които съдът кредитира изцяло. От обстоятелствената част на акта за нарушение, който като съставен по надлежния ред представлява годно доказателствено средство, съобразно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП за констатациите в него, се установява гореописаната фактическа обстановка, в каквата насока са и показанията на разпитания свидетел, които са еднопосочни и безпротиворечиви и които съдът кредитира изцяло. Фактическата обстановка, като цяло не се оспорва и от жалбоподателя.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразност и обоснованост, както и относно справедливостта на наложеното административно наказание и предвид така установената фактическа обстановка, направи следните правни изводи:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление (арг. чл. 84 от ЗАНН във вр. с чл. 14, ал. 2 от НПК и **т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС**), а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон.

В конкретния случай съдът счита, че Наказателното постановление е издадено от компетентен орган – * - Началник група в Сектор „ПП“ към ОДМВР-Бургас, която към дата 20.12.2021 г. е била оправомощена да издава НП, видно от приложена Заповед Рег. № 81213-515/14.05.2018 г. на министъра на вътрешните работи. АУАН също е съставен от компетентно (териториално и материално) лице – младши автоконтрольор, който безспорно е длъжностно лице на службите за контрол, предвидени в ЗДвП и който по силата на чл. 189, ал. 1 ЗДвП е компетентен да съставя АУАН за нарушения по ЗДвП.

Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в шестмесечния срок, като същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН, а при издаването на административния акт е спазена разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН. Вмененото във вина на жалбоподателя нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава. Деянието и неговите съставомерни признаци са описани достатъчно изчерпателно както в АУАН, така и в НП, поради което и не са допуснати нарушения в тази връзка. Посочени са нарушените материалноправни норми, като наказанието за нарушението е индивидуализирано правилно. В случая не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до порочност на административнонаказателното производство.

По същество следва да се посочи следното - съгласно разпоредбата на чл. 140, ал. 1 ЗДвП – по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни

средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. От своя страна, разпоредбата на чл. 175, ал. 3, предл. 1 ЗДвП предвижда санкция за лице, което управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

Не се спори, че управляваният от жалбоподателя автомобил „Фиат Пунто“ е моторно превозно средство по смисъла на § 6, т. 11 от ДР на ЗДвП, както и че той е бил управляван от жалбоподателя на път, отворен за обществено ползване (в гр. Бургас). Жалбоподателят не оспорва и факта, че автомобилът е придобит от него на 11.05.2021 г. в предвидената за това форма съгласно чл. 144, ал. 1 ЗДвП (писмен договор с нотариална заверка на подписите), както и че в двумесечен срок от придобиването - той, е изпълни задължението си по чл. 145, ал. 1 ЗДвП и чл. 14 и сл. от Наредба № I-45 от 24 март 2000 г. да пререгистрира превозното средство.

В случая приложение намира разпоредбата на чл. 143, ал. 15 ЗДвП (в сила от 27.12.2017 г.), съгласно, която – служебното прекратяване на регистрацията **настъпва автоматично**, ако новият собственик не изпълни задължението си в двумесечен срок да пререгистрира автомобила. Прекратяването на регистрацията настъпва по силата на закона (ex lege), а не по волята на административен орган, поради което и не е било необходимо контролните органи да информират когото и да е за прекратяването на регистрацията (законът не им вмениява и такова задължение). Всеки гражданин е длъжен да познава закона, поради което и няма как да се сподели тезата, че Н. не е знаел, че регистрацията на автомобила ще бъде прекратена, в следствие на бездействието му (т.е. че липсва субективната страна на нарушението). В случая крайният срок за пререгистрация на автомобила, без да бъде прекратена служебно регистрацията му, е бил до 11.07.2021 г. и очевидно не е бил спазен, поради което и правилно регистрацията му е била служебно прекратена след изтичане на крайния срок.

Всичко това води до еднозначния извод, че жалбоподателят е извършил вмененото му нарушение, поради което и следва да понесе предвидената за това отговорност. Изрично в този смисъл е и практиката на касационната инстанция по аналогични казуси, като например – **Решение № 2412/19.12.2018 г. по к.н.а.х.д. № 3199/18 г. на АдмС-Бургас.**

Цитираната от жалбоподателя съдебна практика е неотнoсима към настоящия казус, защото касае дерегистрация, която обае се извършва от административен орган (след констатация за липса на застраховка „Гражданска отговорност“ и след изпращане на съответните уведомления), а не по силата на закона, както е в случая.

В разпоредбата на чл. 175, ал. 3, предл. 1 ЗДвП е предвидено наказание „Глоба“ в размер от 200 до 500 лева, както и наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 до 12 месеца за водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. В случая двете кумулативни санкции са били определени в минималния възможен размер, поради което и няма как съдът допълнително да ги намали.

На последно място съдът счита, че така констатираното нарушение не може да се

счете за маловажен случай. Действително преценката за маловажност на деянието подлежи на съдебен контрол, в който смисъл е Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г. на ВКС, ОСНК, по т.д. № 1/2007 г. по описа на ВКС. Съдът намира, че в случая не е налице маловажност по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, тъй като не е налице по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от този вид. Нарушението е типично за вида си, като дори в жалбата не се съдържат твърдения за някакви конкретни обстоятелства, които да водят до занижаване на обществената опасност на извършеното.

Посоченото възражение в АУАН, че жалбоподателят не е разполагал със средства за пререгистрацията, е ирелевантно. Всеки граждани, който е решил да закупи автомобил, следва да предвиди и необходимите разходи за притежаването и управляването на този автомобил – застраховка „ГО“, данък, технически преглед, винетка и т.н., в това число и дължимата административна такса за регистрация на автомобила, която, съпоставена със стойността на МПС, е незначителна. Ако действително жалбоподателят е бил толкова затруднен, че не е разполагал със средства за заплащане на тази такса, то той е следвало да не управлява автомобила, а не да нарушава задълженията си, оправдавайки ги с липсата на средства.

Предвид изложеното съдът счита, че НП е правилно и законосъобразно издадено, поради което следва да се потвърди изцяло.

Към момента е настъпила законодателна промяна в разпоредбата на чл. 63д , ал.3 ЗАНН, съгласно която - в производството по обжалване на НП въззивният съд може да присъжда разноси на страните. Уредбата препраща към чл. 143 АПК, който пък от своя страна препраща към чл. 77 и чл. 81 ГПК, регламентиращи, че съдът дължи произнася по възлагане на разноските, само ако съответната страна е направила искане за присъждането им. В конкретния случай, с оглед изхода на правния спор разноси се дължат в полза на АНО, но той не е направил искане за присъждането им, поради което и съдът няма как служебно да се произнесе по тях.

Така мотивиран Бургаският районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 21-0769-005410/20.12.2021 г., издадено от Началник група в Сектор „ПП“ към ОДМВР-Бургас, с което за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДвП, на С. Й. Н. с ЕГН: ***** са наложени административни наказания „Глоба“ в размер на 200 лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр. Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____